

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	6123307846
Dátum vydania rozhodnutia:	08.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6123307846.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: Z. K., M. R., narodená X. G. XXXX, W. R., H. XXXX/XX, právne zastúpená advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., Prešov, Duchnovičovo námestie 1, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 4.035,49 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4Csp/29/2023, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. augusta 2024 , č.k.10CoCsp/49/2023-264 , takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 05. septembra 2023, č.k.4Csp/29/2023-184, ktorým zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie istiny 4.035,49 eura, úrokov vo výške 1.449,04 eur, úrokov z omeškania vo výške 355,85 eura, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.006,71 eura od 03. 06. 2022 do zaplatenia súčasne priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolací súd priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalobca tvrdil, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka dňa 13.11.2020 medzi postupcom Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO:31320155 a žalobcom a na základe Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 02.06.2022 postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní.

2. Súd prvej inštancie mal preukázané, že medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s., v právnom postavení veriteľa a žalovanou v právnom postavení dlžníka bola dňa 21. júla 2016 uzatvorená Zmluva o

poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebného bezúčelového úveru vo výške 5 950 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala uhrádzať v 96 mesačných splátkach po 110,85 eur (vrátane poistného), fixná úroková sadzba bola dojednaná na 14,90 %, RPMN na 16,55 %, priemerná RPMN na 15,19 % a celková čiastka, ktorú sa dlžník zaviazal zaplatiť 10 297,88 eur. Termín konečnej splatnosti úveru bol dojednaný na 12. júla 2024. V bode 5. písmena b.) Zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že v prípade nesplácania úveru je banka oprávnená v súlade s Obchodnými podmienkami vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru, ak je dlžník v omeškaní viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho než 3 mesiace a bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný. Výzvou zo dňa 23. júla 2020 veriteľ upozornil dlžníka, že doteraz neuhradil záväzky plynúce zo zmluvy o úvere v celkovej výške 356,90 eur a zároveň upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy, budú požadovať, aby dlžník celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom vrátil pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Listom zo dňa 25. augusta 2020 veriteľ vyzval dlžníka na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom vo výške 4 290,18 eur a zároveň oznámil dlžníkovi, že vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva. Listom zo dňa 9. júla 2022 pôvodný veriteľ oznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky na žalobcu.

3. Súd prvej inštancie zistil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie takejto žaloby. S ohľadom na spotrebiteľskú povahu dotknutého právneho vzťahu a postúpenie pohľadávky na nebankový subjekt totiž ex offio skúmal či boli splnené podmienky v § 17 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, resp. podmienky podľa špeciálnej úpravy § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda či došlo k riadnemu zosplateniu úveru pôvodným veriteľom. V danej spojitosti zdôraznil, že banka môže pohľadávku postúpiť za podmienky, že dlžníka, ktorý je v omeškaní s úhradou dlžnej sumy na jej úhradu písomne vyzve a dlžník je napriek tomu s úhradou dlžnej sumy v omeškaní viac ako 90 dní, pričom upozornenie podľa § 53 ods. 9 zákona. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) na to, aby ho bolo možné považovať za kvalifikované, musí obsahovať označenie konkrétnej splátky, vo vzťahu ku ktorej veriteľ mieni dané právo uplatniť. Účelom predmetného zákonného ustanovenia je ochrana spotrebiteľa. Z toho dôvodu musí dodávateľ jednostranný úkon - výzvu na zaplatenie omeškanej splátky - oznámiť spotrebiteľovi určitým spôsobom, aby tento konkrétne mal vedomosť, ku ktorej pohľadávke mieni následne dodávateľ zosplatiť celý úver v prípade, že uvedenú splátku spotrebiteľ v dodatočne stanovenej lehote neuhradí.

4. Podľa prvoinštančného súdu vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru musí predchádzať upozornenie pre spotrebiteľa, ktoré je konštruované ako jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa oznamuje, že na základe ich dohody uplatní svoje právo podľa § 565 OZ, pretože dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky. Z obsahu tohto úkonu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok - uplatnenia režimu § 53 ods. 9 OZ a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 OZ. Zo znenia § 53 ods. 9 OZ vyplýva požiadavka konkrétnosti upozornenia, určenia omeškanej splátky, ku ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa § 565 OZ týka, t. j., že dlžník nesplatil niektorú (teda nie niektoré) svoju splátku. Určitosť, čo do identifikácie omeškanej splátky, je podstatná pre vyhodnotenie dodržania lehôt, ako tieto vyplývajú z § 53 ods. 9 OZ s ohľadom na určenie, kedy sa stáva zročný celý dlh naraz.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vo výzve pred zosplatením veriteľ neuviedol, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní, preto túto výzvu nemožno považovať za kvalifikovanú, teda vyvolávajúcu právne účinky predpokladané zák. ust. § 53 ods. 9 OZ. Zosplatenie úveru tak bolo vykonané v rozpore so zákonom, teda nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, preto pokiaľ pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku z úveru na žalobcu, postupoval v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 ZoSÚ v spojení s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože podmienkou na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu. Súd tak musel konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. nakoľko bol nárok uplatnený z titulu zosplatenia, nie je dôvodné priznať pohľadávku v rozsahu splátok splatných ku dňu rozhodovania súdu.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanej, ktorá mala plný úspech vo veci, priznal plnú náhradu trov konania.

7. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP. Uviedol, že už z hľadiska vecného posúdenia predostretého opravného prostriedku je náležitou argumentácia žalovaného, že uvedenie údajov (že ide o splátku splatnú dňa 12. mája 2020) až v odvolaní, je z procesného hľadiska neakceptovateľnou novotou (§ 366 CSP). Zároveň platí, že sa jedná o skutkové tvrdenie, nie právne posúdenie, ako to účelovo a nesprávne podsúva odvolateľ (bod 10 posledná veta tohto odôvodnenia). Právnym posúdením je až použitie príslušnej právnej normy na skutkový stav založený (práve) takýmto/týmto tvrdením. Práve absenciu predmetného údajov (vo výzve) považuje odvolací súd, v zhode s názorom okresného súdu, za kvalifikovaný deficit výzvy veriteľa, spôsobujúci jeho neurčitost'/neplatnosť. Samotnou podstatou/zmyslom aplikovanej normy je totiž vytvorenie možnosti pre spotrebiteľa/dlžníka predísť eventualite predčasného zosplatnenia jeho dlhu (a tým vyvolanej strate výhody splátok) a to tak, že zaplatí konkrétnu splátku, s ktorou je v omeškaní viac ako 3 mesiace. Z uvedeného možno podľa odvolacieho súdu vyvodit' jediný akceptovateľný záver, a to nevyhnutnosť presnej/nezameniteľnej identifikácie (vo výzve) splátky, na ktorú sa viažu tak zásadné právne dôsledky/účinky, akými sú nástup mimoriadneho zosplatnenia a začiatok plynutia premľacej doby. Opísané vyplýva aj z textácie relevantnej normy - najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, resp. keď veriteľ svoje právo na predčasné zosplatnenie môže využiť len do splatnosti ďalšej splátky (pre určenie ktorých skutočností, t. j. uplynutia 3 mesiacov, resp. ďalšej splátky, je logicky nevyhnutné primárne poznať, ktorá splátka je tá „predchádzajúca“/relevantná). Spornosť/nejasnosť v týchto otázkach (určenia rozhodného momentu) je totiž v zjavnom rozpore s princípom právnej istoty (na strane spotrebiteľa).

8. Na konštatovanom závere nič nemení odvolateľom dodatočne predložené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022. Odhliadnuc od ojedinelosti tam prezentovaného záveru, označené rozhodnutie neponúka žiadne vysvetlenie (okrem konštatovania, že explicitne táto povinnosť zo zákona veriteľovi nevyplýva), prečo konkretizácia určujúcej splátky postráda právnu relevanciu (ktorá vyplýva z vyššie rozoberaných hľadísk), resp. neobsahuje úvahu spôsobilú vyvrátiť doterajšiu aplikačnú prax súdov, ktorá pre účely ustálenia rozhodného momentu (pre beh premľacej doby, resp. pre zosplatnenie) vychádza z konkrétnej splátky (napr. i rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/224/2021, ktoré cituje v žalobe samotný žalobca).

9. Keďže odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli podľa názoru odvolacieho súdu dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritornej/preskúmvanej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

10. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP (plný procesný úspech žalovanej v odvolacom konaní).

11. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť odôvodňoval § 420 písm. f) CSP a 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a ktorá je zároveň dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP argumentoval, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke náležitostí výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tvrdil, že požiadavka na uvedenie konkrétnej splátky, od ktorej sa mimoriadne zosplatnenie odvíja, nemá oporu v zákone a je v rozpore s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 9Cdo/165/2022, 1Cdo/154/2022, 7Cdo/191/2021), z ktorých podľa neho vyplýva, že zákon pre výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti nad rámec tých, ktoré sú v ňom explicitne uvedené.

13. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľ namietal, že otázka, či je veriteľ povinný vo výzve pred zosplatnením, resp. v samotnom úkone zosplatnenia uviesť, pre ktorú konkrétnu splátku k zosplatneniu pristupuje, je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Na jednej strane poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024, v ktorom dovolací súd konštatoval, že zákon veriteľovi neukladá povinnosť uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku a že špecifikácia splátky by nemala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Na druhej strane poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. júna 2024, v ktorom dovolací súd dospel k opačnému záveru, a síce, že pre platný úkon zosplatnenia je nevyhnutné, aby veriteľ už vo výzve presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Preto navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

15. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

16. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

17. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

19. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

20. Po preskúmaní veci dospel dovolací súd k záveru, že právne posúdenie veci odvolacím súdom je v súlade s právnym názorom, ktorý najvyšší súd považuje za správny a ktorý bol vyjadrený a podrobne

odôvodnený v uznesení najvyššieho súdu z 13. februára 2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2025 pod č. 34 prvá alinea : „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

21. Podľa § 53 ods. 9 OZ (v znení účinnom v čase zosplatnenia) ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

22. Podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

23. Účelom právnej úpravy obsiahnutej v § 53 ods. 9 OZ je nepochybne zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Táto ochrana spočíva v stanovení striktných hmotnoprávných podmienok, za splnenia ktorých môže veriteľ pristúpiť k takej závažnej sankcii, akou je strata výhody splátok a zosplatnenie celého zostávajúceho dlhu. Týmto podmienkami sú (i) omeškanie spotrebiteľa so zaplatením jednej splátky po dobu najmenej troch mesiacov a (ii) predchádzajúce písomné upozornenie spotrebiteľa na možnosť uplatnenia tohto práva s poskytnutím dodatočnej lehoty na plnenie v trvaní najmenej 15 dní.

24. Aby mohol byť naplnený zmysel a účel tejto ochrannej normy, musí byť spotrebiteľovi poskytnutá reálna a jednoznačná možnosť odvrátiť nepriaznivé následky zosplatnenia. To predpokladá, že spotrebiteľ musí byť z obsahu upozornenia (výzvy) schopný bez akýchkoľvek pochybností identifikovať, splnenie ktorej konkrétnej povinnosti (zaplatenie ktorej konkrétnej omeškanej splátky) od neho veriteľ požaduje na to, aby k zosplatneniu nepristúpil. Len takto informovaný spotrebiteľ môže účinne uplatniť svoje právo a zabrániť strate výhody splátok.

25. Rovnako dôležitý je aj aspekt súdnej kontroly. Súd, ktorý posudzuje platnosť úkonu zosplatnenia, musí byť schopný ex post spoľahlivo a objektívne preskúmať, či boli kumulatívne splnené všetky zákonné podmienky. Musí byť schopný bez pochybností určiť, so splatením ktorej konkrétnej splátky bol spotrebiteľ v omeškaní, kedy presne toto omeškanie začalo, a či v čase uplatnenia práva na zosplatnenie uplynula zákonom požadovaná trojmesačná lehota.

26. Ako správne uviedol odvolací súd, pokiaľ výzva veriteľa obsahuje len všeobecnú informáciu o celkovej dlžnej sume po splatnosti (ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, kde bola uvedená suma 356,90 eur), nie je z nej možné zistiť, z akých jednotlivých položiek sa táto suma skladá. Môže ísť o súčet viacerých splátok, prípadne o súčet jednej či viacerých splátok a rôznych poplatkov, sankčných úrokov a pod. Pri takejto formulácii výzvy nie je možné spoľahlivo určiť, či je splnená podmienka omeškania s jednou splátkou po dobu najmenej troch mesiacov. Spotrebiteľ je tak uvedený do stavu neistoty, nakoľko nevie, zaplatením akej konkrétnej sumy (splátky) môže odvrátiť zosplatnenie, a súd nemá možnosť preskúmať zákonnosť postupu veriteľa.

27. Najvyšší súd sa preto, v súlade so závermi rozhodnutia publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2025 pod číslom 34/2025, stotožňuje s názorom, že právny úkon veriteľa (či už upozornenie pred zosplatnením alebo samotný úkon zosplatnenia), ktorý neobsahuje presnú a nezameniteľnú identifikáciu tej konkrétnej splátky, pre nezaplatenie ktorej veriteľ uplatňuje právo na predčasné splatenie úveru, je pre svoju neurčitosť absolútne neplatný podľa § 37 ods. 1 OZ. Neurčitosť spočíva práve v tom, že bez tejto konkretizácie nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia zákonom stanovených podmienok.

28. V prejednávanej veci výzva pôvodného veriteľa zo dňa 23. júla 2020 takúto konkretizáciu neobsahovala. Z tohto dôvodu ju je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon, ktorý nemohol vyvolať zamýšľané právne následky. Ak teda nedošlo k platnému a účinnému zosplatneniu úveru, nebola splnená ani podmienka pre platné postúpenie celej pohľadávky na žalobcu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Záver súdov nižších inštancií o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je preto správny.

29. Dovolací súd dáva do pozornosti rozsudok Veľkého senátu občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2025, sp. zn. 1VCdo/4/2025, ktorý zjednotil rozdielnu rozhodovaciu prax senátov a prijal pre senáty najvyššieho súdu záväzný právny názor (§ 48 ods. 3 CSP) , podľa ktorého: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“

30. Z rozhodnutia veľkého senátu vyplýva, že banka, ktorá mieni postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi na nebankový subjekt, musí najprv platne zosplatiť svoju pohľadávku v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a okrem toho musí dlžníka vyzvať osobitnou výzvou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Cieľom tejto osobitnej výzvy je umožniť klientovi, aby po upozornení na zámer banky postúpiť pohľadávku mal možnosť tomuto postupu zabrániť tým, že svoj dlh dodatočne uhradí.

31. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne. Dovolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia . Najvyšší súd konštatuje, že uplatnenie dovolacích dôvodov podľa § 420 písm. f) a 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP podľa § 447 písm. f) CSP dovolanie odmietol, keďže nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

32. Dovolací súd rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.